

KRONIEK.

BOEKBESPREKING.

ANNIE SALOMONS, Ballingen, Amsterdam, Van Holkema en Warendorf, 1927.

Ieder kent Annie Salomons' opvattingen omtrent de „ballingschap” van Europeeërs in Indië. Het lijkt volkomen geoorloofd ze zeer persoonlijk, uitermate subjectief te noemen. Ze worden trouwens niet voor iets anders gegeven. En in dit boekje toont de knappe schrijfster opnieuw hoe zij van haar sterk individueele indrukken en ondervindingen goede kunst weet te maken. Zou dát eigenlijk niet altijd het eenige zijn wat ons aangaat bij de beoordeeling van geschriften? Ik geloof het wel.

Vijf verhalen. Niet gelijk van waarde. Maar alle voortdurend boeiend door de warmte en pittigheid der schriftuur, door pétillantente geest ook vaak en door smaakvolle vertelkunst.

De „Tropische nacht” heeft mij het meest bekoord als een nieuw staaltje van den alouden, maar altijd weer charmeerenden Dekameronevorm, het om beurten iets vertellen in een klein gezelschap. De kring, dien de lezer zich daarbij denkt, geeft als vanzelf een stemming aan, een intieme sfeer en warme beslotenheid. Maar ook „Voorbij de laatste brug” (den Elsevier-lezers bekend), „Oudejaarsavond” en „Bevrijding” zijn levensvolle, mild-menschelijke vertellingen.

Annie Salomons handhaaft haar peil.

H. R.

J. ZWARTENDIJK, De Overlaat, notities van een verpleegster, 's-Gravenhage, H. P. Leopold's U.Mij. 1927.

Als men pas zulke goed gecomponeerde verhalen als die van Annie Salomons heeft gelezen, treft de nonchalante vormloosheid van een boekje als dit te meer. En de schrijfster kan er niet van af met te wijzen op haar ondertitel: notities. Een boek behoort een boek te zijn, en deze bundel brieven is er geen.

Als ik van een mijner kennissen een brief kreeg, zoo aardig en levendig geschreven als deze van Mejuffrouw Zwartendijk, zou ik dien als brief ten zeerste waardeeren. Mejuffrouw Zwartendijk is wat men een geboren brieveschrijfster noemt, en zij is méér dan dat, zij weet goed, vaak geestig, soms plastisch te vertellen. Maar een p r o z a schrijfster, in litterairen zin, is zij niet.

Als voorbeeld de eerste de beste bladzij uit dit bundeltje. Bladzij 1 begint: „Toen wij verleden week voor het laatst zoo gezellig bij elkaar zaten, heb ik je beloofd mijne ervaringen in deze nieuwe omgeving zoo gauw mogelijk te vertellen.” Dit kan er mee door. Maar in het nu volgende

zijn stijlfouten, die er niét mee door kunnen en die duiden op (tegenover den boeklezer althans!) oneerbiedige nonchalance en zelfingenomenheid; de schrijfster vindt blijkbaar, dat het al gauw mooi genoeg is. Ik spatteerde een paar woorden om dadelijk duidelijk te maken wat ik bedoel: „En hoewel ik dikwijls het gevoel heb gehad, dat je dezen wensch alleen om mij uitte, omdat je door onze jarenlange vriendschap weet, dat ik, schip zonder roer, behoefte heb aan iemand te mogen zeggen wat ik bij al mijn omzwervingen ondervind, heb je zoo'n buitengewoon-plezierige manier om het voor te stellen, alsof het genoeg alleen aan jouw kant zou blijven, dat ik maar weer vol moed over je geduld, de pen ter hand neem. Want wat ter wereld kan het je in den veiligen burcht, die je eigen huis, met je man en je eigen twee kinderen jou is en blijft, eigenlijk schelen wat mij bij al die vreemde families overkomt, waar ik als verpleegster beland? ?”

Niet waar, wij begrijpen allen wat hier staat. Maar geschreven is het niet. Evenmin als dit boekje is gecomponeerd. De schrijfster had het evengoed veel dikker of nog wat dunner kunnen maken. Zij is zonder twijfel een aardige vrouw, maar zonder eenig litterair begrip, stijlgevoel of zelfs maar geringe notie van de nederlandsche syntaxis. Een slachtoffer blijkbaar ook alweer van ons moderne onderwijs, dat aan zinsontleding sinds lang niet meer doet en het schrijven van opstellen als denkoefening ten eenenmale schijnt te versmaden.

H. R.

KORNEEL GOOSSENS, *Mastelijntjes Opstand*, Mechelen, Gebroeders Laurent, zonder jaartal.

Zeer goed in zijn soort. Maar het soort begint ons hier (in het nuchtere Noorden) eigenlijk een beetje te vervelen. Hoevele van die oude „dompelaars” zijn ons nu al verbeeld door heel een schaar van voortreffelijke vlaamsche prozaïsten, de groote Streuvels en Buysse aan 't hoofd! Al fronsen en foeteren wij ouderen er ook wel eens tegen, in ons hart vinden wij toch dat een zooveel jonger geslacht (de heer Goossens is nog zeer jong) iets nieuws te vertellen moet hebben, iets persoonlijks, en dat ook op een nieuwe manier. Scheld ons ouderen uit, als dat u daarbij een behoefte is, maar wees u zelf!

Als ik voor de zooveelste maal lees: „Juist begon het schelleken, bij de Cellekens, te kleppen voor de vroegmis, zoodat de lucht druppelde van heldere lekskens. Als tranen vielen ze neder in het hart van Mastelijntje,” — als ik dat nu nog lees, in 1928, zie dan maak ik daar misschien geen aanmerking op, maar dan word ik innerlijk toch wat kriebelig.

H. R.

ROBERT VAN PASSEN, *De Gouden Droom*, Amsterdam, P. N. van Kampen en Zoon. Zonder jaartal.

De Vlamingen bezitten een élan dat aan onze middelmatige geschriften meestal vreemd is. Wij worden gauwer saai — de Vlaming laat duidelijker zijn plezier aan het schrijven zélf bemerken. Door de bloemrijkheid en het prettige rythme van hun proza slepen zij gauwer den gemiddelden lezer mee. Robert van Passen — wiens naam ik voor 't eerst tegenkom — bezit deze echt-vlaamsche eigenschap weer volledig. Hij schrijft opgewekt, vlot en kleurrijk, maar er staat tegenover dat de Vlaming spoediger een groot woord gebruikt, een groot woord dat het gevoel niet altijd geheel dekt. De lezer heeft dan het gevoel iets genoten te hebben dat weinig substantieel was, zooiets als een eiwitgerecht waar een stevige pudding verwacht werd.

Ook is het duidelijk dat de Vlaming — meestal katholiek — gemakkelijker nadert tot bepaalde mystieke aandoeningen. Ook in zijn liefdeleven zijn er momenten dat hij een zinnelijk-geestelijke wereld bouwt, waar hij zich door de engelen en de heiligen omringd gevoelt. Vooral wanneer b.v. de geliefde ziek is en zal moeten sterven, zooals de echte romantiek dat wil — en hoevele teringachtige, bloemgelijke meisjes ben ik de laatste jaren niet in de Vlaamsche boeken tegen gekomen! — bloeit dat dwepend gevoel open en doordringt het geheele geschrift. De nabijheid van den dood geeft aan de gevoelens der minnenden — wien de tijdelijkheid hunner aardsche liefde bewust wordt — iets gewijds. Zij beleven hevig en diep de korte zaligheid van hun genegenheid. En het ziekelijk meisje dat zich reeds naar den hemel getrokken voelt, kan niet anders dan de beminde iets mededeelen van de sfeer waarin zij min of meer bewust, reeds leeft. Het is een wisselwerking; een smartelijk, smachtend verlangen naar leven en een stil neigen ten dood. De tergende onmacht van den achterblijvende en de heiligmakende vrede, dien de dood van een goed en bemind mensch in ons sticht. Robert van Passen heeft deze wisselwerking sterk gevoeld en hij vermocht ook ons iets te doen gevoelen van de tragiek en de vreugde die den schilder Frederik — zijn hoofdpersoon — bevangen. Toch, voor onzen aard iets te luidruchtig — niet ingetogen genoeg, er worden wat te veel woorden gebruikt om de stilte te vertolken; zijn wat zuidelijke uitbundigheid wordt door geen classicisme veredeld en bedwongen. Toch wel een schrijver die de Vlaamsche tradities zal voortzetten en die misschien op den duur mooi werk zal maken als de tijd hem helpt en hem wat donkerder en ruiger maakt.

J. D. W.

C. L. VAN DAM, *Tunis*, met teekeningen van Is. van Mens, aux Editions de la Revue Sincère, Ch. de Haecht, Brussel, 1927.

Mr. WILLEM COOPS, *Tropengloed*, Van der Meer's Indische Ervaringen, W. L. en J. Brusse's Uitgevers Maatschappij, 1927.

Reisbeschrijvingen zijn tegenwoordig aan de orde van den dag en men kan er niets tegen hebben, mits de auteur op de een of andere wijze toont een meer dan middelmatig opmerker te zijn en een welversneden pen te voeren. Want anders stijgt zijn werk niet uit boven datgene wat ons in de journalistiek reeds in ruime mate wordt gegeven — ja, de journalistiek heeft ons zelfs verwend, want wij lezen tegenwoordig menig boeiend, bondig en goed-gedocumenteerd reisrelaas in de kranten. Dengeen, die er toe overgaat zijn beschouwingen, door reis of tocht geïnspireerd, in boekvorm uit te geven, wordt de eisch gesteld, dat hij degelijk werk biedt — hetzij het uitmunte door een uitgebreide kennis en een doordringend begrip — hetzij het aanleiding werd tot goed proza in letterkundigen zin. Zulk proza zal de ontroeringen vertolken op de wijze der schoonheid en in 't algemeen trouwens zal ook de letterkundige reisbeschrijver het niet gemakkelijk stellen zonder eenig houvast aan kennis omtrent de geschiedenis, de cultuur of de landaard van het door hem bereisd gebied. Maar het boekje van C. L. van Dam voldoet in geen enkel opzicht aan deze billijke eischen, het is zeer mediocre journalistiek — en menig journalist doet het beter!

Het is vlak, oppervlakkig en onpersoonlijk — het geeft eigenlijk niets méér dan datgene wat de zintuigen van een middelmatig man waarnemen, wanneer zij een stad als Tunis bezoeken. Nee, dit vluchtig relaas van een vluchtig bezoek verdient zeer zeker niet den boekvorm. —

Het boek van Mr. Willem Coops is in elk opzicht degelijker. Men kan er iets uit leeren, de schrijver heeft er plezier in, over Indië, dat hij goed kent, iets te vertellen. Het gaat wel niet diep — als roman is het ook niet overtuigend — maar het is te goeder trouw, en de anecdotes, die de Indische maatschappij kenschetsen, zijn, omdat ze historisch blijken, wel aardig en worden met élan voorgedragen.

Het is overigens wel wat droogjes en is soms ook weer wat zoetelijk — in ieder geval is de schrijver iemand met beperkte litteraire gaven, maar ik denk dat hij alleraardigst praten en vertellen kan. Hij heeft als indisch advocaat tamelijk veel ondervonden en als hij deze ervaringen beschrijft, is hij op zijn best; de meer persoonlijke en intiemere ondervindingen van zijn hoofdpersoon heeft hij niet op een wijze die de moeite waard werd kunnen weergeven.

J. D. W.

J. VAN DER HOOP, Door de Lucht naar Indië. Amsterdam, Scheltens & Giltay, 1925.

Het schijnt wellicht wat mosterd na den maaltijd thans nog de te boek stelling van de eerste Holland-Indië-vlucht te bespreken. Het komt mij echter voor, dat de waarde van Van der Hoop's reisverhaal niet in de eerste plaats in zijn actualiteit gelegen is, dat het daarbuiten en daar-

boven te waardeeren valt als een onopgesmukt, eerlijk geschreven relaas van een tocht, die niet uitsluitend van sportief belang is geweest, doch die ook als een manifestatie van onze volkskracht in het driemanschap, dat haar volbracht, moet worden gezien. Daarom zal dit verhaal, als alle teekeningen niet bedriegen, niettegenstaande beschrijvingen van latere ondernemingen met hetzelfde doel niet uitgebleven zijn en niet zullen uitblijven in de toekomst, zijn waarde behouden.

Uitstekende illustraties bevat het boek, waaronder vele, welke van algemeen belang moeten worden geacht. Het prettigste echter ervan is de echte Oud-Hollandsche eenvoud en trouwhartigheid, die eruit spreekt in dezen tijd van Amerikaansche reclame. Een Hollander in hart en nieren, die dit deed en schreef!

R. H.

J. SLAUERHOFF, *Clair-Obscur*. Palladium Uitgave. Arnhem, Hyman, Stenfert Kroese en Van der Zande, 1927.

THEUN DE VRIES, *Terugkeer*. Bussum, A. A. M. Stols, 1927.

Het is niet mogelijk uit de zeven hier bijeengebrachte gedichten een goeden indruk te krijgen van de toenemende verbreeding en verdieping van een zoo — althans voor onzen tijd! — buitengewoon productief dichter als Slauerhoff. Me dunkt, hij zelf moet deze bundeling niet heelemaal kunnen verantwoorden. Zijn talent is au fond vreemd aan een dergelijk eklekticisme, dat niet voor iederen dichter een wezenlijke beteekenis heeft, doch dat aan fragiele talenten een zeker relief verleent en sommige grootere gedichten op gelukkige wijze uit het geheel eener poëtische productie licht. Geen van beide is hier echter het geval. Voor ons ligt een willekeurige fragment van Slauerhoff's poëzie en dat valt uitermate te betreuren. Want geen onzer jongere dichters is naar zijn aard zoo weinig fragmentarisch in zijn werk als juist hij. Heeft hij uit eigen beweging aan deze steriele veraesthetisering medegedaan of zich laten bepraten? Het moge een open vraag blijven; gedane zaken nemen nu eenmaal geen keer. Wij kunnen slechts hopen, dat de bundel snel uitverkocht raakt en de verzen weder in hun organisch verband worden opgenomen.

Wat men er thans van zeggen kan is dit: Slauerhoff blijkt hoe langer hoe meer onder de jongeren bijkans de eenige te zijn, die leeft uit een sterk onderbewust dichterschap, wiens verzen geen franjes, noch experimenten zijn, doch de zuivere, ongemengde voortbrengselen van zijn diepste natuur. Hij marchandeert niet met zijn talent en daarom is zijn werk van meer beteekenis dan dat van confraters, wiens formeele prestaties de zijne verre overtreffen. Slauerhoff zal nooit een volmaakt sonnet schrijven; niet, omdat hij het niet zou kunnen... als hij wilde. Maar, omdat hij niet willen kan, omdat de kracht, die zijn uitingen beheerscht, sterker is

dan al het andere in hem. Daarom is hij een der weinige dichters bij de gratie van dezen tijd, een der enkele figuren, een der zeldzame menschen onder de kunstenaars van zijn generatie.

Er is nog een andere, wat jongere tijdgenoot, wiens debuut als tweede bundel hierboven werd vermeld: Theun de Vries, dien men tot deze kleine groep behoort te rekenen, al wijst zijn talent in een gansch andere richting en al zal later wellicht blijken, dat Slauerhoff met zijn werk in een historische constellatie moet worden geplaatst, welke aan de zijne welhaast diametraal tegenovergesteld zal zijn. Wat in de verzen van dezen jongen dichter in het bijzonder treft, is de innerlijke zekerheid, waardoor zij gedragen worden. Men voelt: eindelijk hebben wij vasten bodem onder de voeten gekregen, eindelijk weten wij weer, dat wij staan kunnen! Wat bij den Doolaard nog krachtpatserij is, werd hier een op een doelgerichte kracht. Niet de aarde heeft hij teruggevonden — dat deed nu tien jaar geleden vóór hem Herman van den Bergh —, noch den hemel — dien herontdekte Marsman in één steile, roekelooze vlucht —, doch hij hervond als eerste de verhouding tusschen die beide: hij leerde beneden en boven zich zien! Pantheïstisch zou men deze poëzie kunnen noemen, omdat zij den hemel als een tent over de aarde heeft gezet aan den eenen, als een vangnet aan den anderen kant. Dit schijnt mij ten slotte haar cardinale beteekenis te zijn: dat zij afbuigt, gezond en krachtig, van het oude, mulgeloopen pad en dat zij te midden van de dorre, doornige wildernis van het heden een nieuwen weg gevonden heeft. Ge moogt me tegenwerpen, dat dit geen zuiver aesthetisch oordeel is. . . . ik ben er me volkomen van bewust en verontschuldigt mij niet, want ik geloof, dat zolang onze jonge dichtkunst blijft wat zij is: het resultaat van een hardnekkige struisvogelpolitiek ten aanzien van de laatste dingen des levens, het beter is de formeele aesthetika wat meer rust te gunnen, indien men de fundamenteele waarde van het betreffende kunstwerk maar met de grootst mogelijke zekerheid heeft weten vast te stellen. Want dit ga steeds en immer vooraf: emotie alléén bergt geen syllabe poëzie.

Laat mij nog even terugkomen op het woord „pantheïstisch”, dat reeds zoo dikwijls tot misverstand aanleiding gegeven heeft. Maar al te vaak denkt men het zich, en niet zonder reden, synoniem met een soort religieuze vaagheid en halfheid. Op deze wijze is het hier niet bedoeld, zelfs niet in den — tegenovergestelden — zuiver mystieken zin van het woord; het al doortrokken zijn van den goddelijken geest. Hier wilde ermede slechts zijn aangeduid: de (weder) betrekking van alle dingen in het goddelijk verband, een geesteshouding, welke mij bij uitstek karakteristiek lijkt voor de mentaliteit van Theun de Vries.

R. H.

ANDRÉ VAN DER VOSSEN, Houtsneden van Edam, Volendam, Monnikendam en Marken. Uitgave De Klijne Librije te Edam.

Bij de firma Joh. Enschedé te Haarlem verscheen in 1926, zoo ik mij niet vergis, een door André van der Vossen in hout gesneden letter, waarvan galvano's en matrijzen gemaakt werden, om losse letters te kunnen gieten. Het was de bedoeling om deze te kunnen gebruiken bij de, meer en meer veld winnende, moderne boekhoutsneden, waarbij de g e t e e k e n d e letter meestal slecht harmonieerde. Opmerkelijk is wel, dat, waar Dijsselhof, een dertig jaar geleden, op deze zelfde wijze reeds proeven nam, een alfabet sneed, een stukje van „de vos Reinaerde” in gesneden letter zette, er toen nòch uitgever, nòch lettergieterij was die de zaak aandurfde, men het zelfs een anachronisme vond om letters te s n i j d e n.

De tijden zijn echter veranderd en de ouderwetsche firma Enschedé is met haar tijd mee gegaan en heeft aan haar bestaande letterseries de houtsnede-letter toegevoegd.

Of deze letter, die naast het houtsnedekarakter een persoonlijk cachet van den ontwerper draagt, nu wel bij andermans houtsneden ook past, is een kwestie die op het oogenblik buiten dit bestek valt. Wij meenden alleen op deze letter de aandacht te moeten vestigen omdat het snijden van letters op bepaalde maat, van gelijke zwaarte, een opgave is, waartoe een goede technische vaardigheid vereischt wordt.

Om een groote houtsnede te maken is naar verhouding minder moeilijk dan om zuiver een stel letters te snijden; zoodat wij van iemand die d i t vermag te doen met gerustheid verwachten kunnen, dat hij zijn vak meester is, en dit is voor een techniek als houtsnijden, waarin nog al geliefhebberd wordt tegenwoordig, m.i. van zeer veel belang.

De technische kant is echter niet het eenige en misschien ook niet het voornaamste, want het belangrijkste zal altijd blijven wat de kunstenaar ons te zeggen heeft, en de wijze waarop hij dit doet. En dan zullen wij zien dat daarin ieders persoonlijkheid naar voren komt. Wij kunnen juist in dit geval een zeer goede vergelijking maken tusschen het werk van den eveneens goed geschoolden houtsnijder Veldheer en André van der Vossen, daar een twintig jaar geleden Veldheer reeds zijn houtsneden van de kleine steden aan de Zuiderzee maakte en nu Van der Vossen's album voor ons ligt.

Natuurlijk heeft dit tijdsverloop de inzichten omtrent het karakter der houtsnede gewijzigd, maar wij zien ook in beide uitgaven wel zeer duidelijk ieders persoonlijkheid.

De gedetailleerdheid bij Veldheer, die nog herinnerde aan de oorspronkelijke teekening welke gevolgd was, heeft hier plaats gemaakt voor een sterke tegenstelling van zwart en wit, vooral in de sneeuwgezichten, van Volendam en Marken, waarbij de houtsnede-techniek geheel de teekening en de vormgeving beheerscht.

Dit juist lijkt mij een van de grootste verdiensten van deze houtsneden van Van der Vossen dat ze zoo zuiver uit het steken van den guds, uit het snijden met het mes zijn voortgekomen.

Het zijn geen nagesneden potlood- of pennelijnen, maar echt gesneden lijnen.

Dat deze wijze van werken reeds voor een groot deel het karakter bepaalt is duidelijk, ze geeft er een grooter eenvoud aan, een massaverdeeling van het diepe zwart tegen het uitgehaalde wit. Hoewel het evenwicht in bijna alle platen goed bewaard is, zijn daardoor echter soms de tegenstellingen iets te cru, wat eenigszins de indruk van een maan-effect geeft.

De beste bladen lijken mij dat ook die, welke meer gevuld zijn, als de „Haven van Volendam” en „de Havendijk van Volendam”, „Draai-pad op Volendam”, òf, waar het sneeuweffect, als op „Marken in den sneeuw” en „Winter op Marken” zoo'n scherp zwart en wit aannemelijk maakt.

Dit neemt echter niet weg dat, al moge de eene houtsnede dan iets meer geslaagd zijn dan de andere, het album als geheel er frisch en frisch uitziet.

Het zijn echte royale houtsneden, door een kunstenaar die weet wat hij met het materiaal bereiken kan, en dit naar de geaardheid ervan bewerkt.

R. W. P. Jr.

S. FRANKE, *Gouden Vlinders*, met plaatjes van Lou Loeber, Uitgave De Waelburgh, Blaricum.

Het is een fijn inzicht geweest, dat geleid heeft tot de opdracht aan Mejuffrouw Loeber, om kinderprentjes te maken bij de grappige versjes van Franke.

Lou Loeber vulde een deel van haar leven met uitdrukking te zoeken voor hare beste aesthetische ontroeringen in schilderijen, die wat de manier betreft tot een soort vlak-kubisme behooren, als gij het gebruik van zoo'n monsterwoord veroorlooft en zij goed vindt, te worden ingedeeld in een bepaald kastje, nog wel zoo'n „vlak” kastje.

Lou Loeber maakte dus schilderijen, en zij bereikte er soms iets heel goeds mee. Maar ik mag zeggen, dat zij op de hooge zeeën nog niet uitkwam naast de groote oceaanstoomers. Haar werk scheen nuchter, en nog wat klein met al haar arithmetiek. Zij scheen allerlei te zeggen te hebben en ook haar uitdrukkingsvorm gevonden te hebben, maar een kunstwerk eischt een zoodanige, men mag zeggen spontane kristallisatie van een mooie ontroering in den uitdrukkingsvorm, dat het geen wonder was, ook haar nog niet onder de geheel geslaagden te kunnen rekenen.

Maar nu komt het wel meer voor, dat iemand die zoo ernstig zich met

een uitdrukkingsvorm bezig houdt, als deze kunstenaar het deed, in een kleiner genre krachtig naar voren schiet en plotseling opvallend goed werk levert. In haar diepzinniger schilderijen kwamen eigenschappen als teederheid, humor, geestigheid nooit op onmiddellijke wijze tot haar recht. Maar in de speelsche illustratieve tekening gebeurde dat heel wat gemakkelijker en om zoo te zeggen vanzelf. Om zoo te zeggen vanzelf, want alleen iemand, die een uitdrukkingsvorm door langdurige oefening geheel in zijn macht heeft, kan er mee „spelen”, als juffrouw Loeber het doet.

De uitgave omvat een kleine twintig gedichtjes van den heer S. Franke met terzijde van den tekst telkens een illustratie op de belendende bladzij.

Hier volgen ter kenschetsing een paar fragmenten:

H e t R e g e n d e.

Er lagen duizend belletjes
Te drijven in die sloot:
Ze pitsten stuk en groeiden dan
Weer plots'ling even groot.

Ze zongen met hun stemmetjes
(Het klonk zoo fijn en teer)
Het liedje van de belletjes:
„Het regent morgen weer!”

Of, een ander gedichtje:

L a m m e t j e.

Wat loop je en wat stoei je,
Daar in de wijde wei;
Klein lammetje, wat doe je?
Zeg, ben je dan zoo blij?
Wat wipt je malle staartje
Wanneer je bij je moe
Een pintje melk gaat koopen
En dan een „kopje” toe.

De strakke teekenvorm, waarin Lou Loeber werkt tot illustreering van deze en dergelijke lieve kinderlijkheden, is bijzonder van pas. . . . „zoolang wij ouderen er naar kijken”, zeggen sommigen, voor wie het kubisme een héél geleerde kunst is. Maar: den kinderen wordt „het” juist geopenbaard; en naar mijn ervaring verheugen zich juist de kinderen in deze vierkante, niet-overbelaste prentjes.

VAN DEN EECKHOUT.